

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשפ

ערב שבת קודש פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון
ה'תשס"ט - שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי שיחי גינזבורג
לרגל יום ההולדת שלו ביום ראש חודש סיון
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק,
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י זוגתו

מרת אסתר שתחי גינזבורג

ומשפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"נ ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שפאל
והקיצו ורננו שוכני עפ"ר והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

3

דבר מלכות

החסידיים פרסמו שהרבי הוא מלך המשיח / משיחת ש"פ נשא התשי"ב

6

זמן הגאולה

הערבות של "צבאות השם" / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

10

ניצוצות של משיח

משיח צדקנו בא מיד לבית הכנסת זה / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

11

המעשה הוא העיקר

לימוד עניני גאולה ומשיח והוספה בצדקה / הוראות למעשה בפועל

14

כתב יד קודש

הבנות עושות כל התלוי בהן "להשיג" את אמותיהן... / צילום מהגהת שיחת כ"ה אייר תש"ו

המדור "דבר מלכות" מוקדש

לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

57 פ"ד

וכאשר גורמים שמחה ותענוג להקב"ה איך מקבלים שכר מהקב"ה — שניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בברכותיו של הקב"ה בכל טוב גשמי ורוחני, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", וכמדתו של הקב"ה שהיא למעלה ממדידה והגבלה, אשר, עם היות שהאדם מוגבל בכח לקבל ברכותיו של הקב"ה, וכפועל ממש נראה שהברכה היא מוגבלת, מתבטא כח ה"כלי-גבול" שבה בהפירות ופרי פירות עד סוף כל הדורות.

ולכל לראש בנוגע לשכר העיקרי אצל נשי ישראל (המודגש במיוחד בכינוסן של נשי ישראל) — שהקב"ה מברך את כל אחת מנשי ישראל בנחת יהודי אמיתי, נחת תורני, מבנים ובעות עוסקים בתורה ובמצוותי, והבנים והבנות מתברכים גם הם (כבוא הזמן) בבנים ובעות עוסקים בתורה ומצוותי, וכן הלאה עד סוף כל הדורות.

זאת ועוד — שמספרות אחת לחברתה, אם לבתה וסבתא לנכדתה, אודות השכר המיוחד שקיבלו מהקב"ה עבור השמחה והתענוג שגרמו כתוצאה מפגישתם ואחדותם יחד, וכפרט בעת הכינוס שלהן, שאשה אחת מספרת לחברתה אודות ברכותיו של הקב"ה בביתה, ו"כמים הפנים לפנים" מספרת לה חברתה אודות ברכותיו של הקב"ה בבית שלה, ובענין עומדות הבנות והנכדות מקשיכות לשיחתן של אמהותיהן וזקנותיהן ולומדות מהנהגותי — שעי"ז ניתוסף עוד יותר באחדותם של ישראל, בהשמחה והתענוג של הקב"ה, ובהמשכת ברכותיו של הקב"ה לכאו"א מישראל.

4) נוסח סוכה הגי' ובהמ"ז.

5) ראה חעמת כג, א.

6) משלי כ, יט.

יחי המלך

7) רחיה מזה — שמשתוללות ועושות כל התלוי בהן "להשיג" את אמותיהן וזקנותיהן. וסג' מרת אה — ולהעיר ממאד"ל "בכל אדם מתקנא תוך מבטו ותלמידו" (סנהדרין קה, ב).

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הבנות עושות כל התלוי בהן "להשיג" את אמותיהן...

בהמשך לשיחה שהובאה במדור הקודם, הבאנו צילומים מיוחדים (מוקטנים) מהגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום א' פ' במדבר, כ"ה אייר ה'תש"נ – בהכינוס העולמי דנשי ובנות חב"ד תחינה – נדפס בספר השיחות תש"נ ח"ב ע' 477 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וכאשר גורמים שמחה ותענוג להקב"ה גם ע"ז מקבלים שכר מהקב"ה – שניתוסף עוד יותר בה ביתר שאת וביתר עוז בברכותיו של הקב"ה בכל טוב גשמי ורוחני, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", ובמדתו של הקב"ה שהיא למעלה ממדידה והגבלה, אשר, עם היות שהאדם מוגבל בכחו לקבל ברכותיו של הקב"ה, ובפועל ממש נראה שגם כשהברכה היא מוגבלת, מתבטא כח ה"בלי-גבול" שבה גם בזה שנמשכת בהפירות ופירי פירות עד סוף כל הדורות.

ולכל לראש בנוגע לשכר העיקרי אצל נשי ישראל (המודגש במיוחד בכינוסן של נשי ישראל) – שהקב"ה מברך את כל אחת מנשי ישראל בנחת יהודי אמיתי, נחת תורני, מבנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוותי', והבנים והבנות מתברכים גם הם (בבוא הזמן) בבנים ובנות עוסקים בתורה ומצוותי', וכן עד סוף כל הדורות.

זאת ועוד – שמספרות אחת לחברתה, אם לבתה וסבתא לנכדתה, אודות השכר המיוחד שקיבלו מהקב"ה עבור השמחה והתענוג שגרמו כתוצאה מפגישתם ואחדותם יחד, ובפרט בעת הכינוס שלהן, שאשה אחת מספרת לחברתה אודות ברכותיו של הקב"ה בביתה, ו"כמים הפנים לפנים" מספרת לה חברתה אודות ברכותיו של הקב"ה בבית שלה, ובשעת הדיבור הזה עומדות הבנות והנכדות ומקשיבות לשיחתן של אמהותיהן וזקנותיהן ולומדות מהנהגתם⁷ – שע"ז ניתוסף עוד יותר באחדותם של ישראל, בהשמחה והתענוג של הקב"ה, ובהמשכת ברכותיו של הקב"ה לכאור"א מישראל.

(7) ויתירה מזה – שמשתדלות ועושות כל התלוי בהן "להשיג" – "איבעריאגען" – לעשות יותר מאמותיהן וסבתות שלהן. – ולהעיר ממארז"ל "בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו" (סנהדרין קה, ב).

החסידיים פרסמו שהרבי הוא הוא מלך המשיח

מובא במדרש "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער"? והרי-זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ● כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידיים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא" (המשיח)... ● משיחת ש"פ נשא ה'תש"כ - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

החסידיים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיו² ממינוי הכבוד שהי' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

(2) הר' יהודא ליב סגל.

(3) ובפרט מצד חמיו – ששנאת גביר לתלמיד חכם היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכזה גביר לכזה ת"ח (ע"פ סה"ש שם. ע"ש).

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר: אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת

(* בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אדמו"ר שליט"א על ספר השיחות תש"ד שהגיע לידינו, צילום מההגהה הדפסנו בגליון תשל ע' 15. המו"ל.

(1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי"ג ואילך.

אף-על-פי-כן, ה' לאדמו"ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין ה' "כחוש" [א"מאגערער] – בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴, כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר ה' לו מנין משלו ("א"מאגערער מנין"), עדה שלימה – אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מפחד משניהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

בין מנין זה ה' ר' שלמה "לעקאח מאכער" – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפיית עוגות "לעקאח" לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא ה' שייך לאכול "לעקאח" סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי"ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמין לסעודות מצוה לכבוד המזמנים והמוזמנים.

ר' שלמה סיפר, שבשנת תקל"א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו"ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב"ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו' וגם בך יאמינו לעולם"⁶.

ושאל אדמו"ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "וגם בך יאמינו לעולם?"

והביא אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא⁷, שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות בענין הנבואה, וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם". ומסביר האבן עזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸

"ויאמינו בה' ובמשה עבדו", מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב "וירא כל ישראל" אלא רק "וירא ישראל", כלומר, שה' חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב"ן⁹ חולק על האבן עזרא ואומר ש"איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם"⁹, ואיך אפשר לומר שאצל בני"ה היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומד הרמב"ן פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב"ן) שאמנם כל בני"ה האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰: "אויב דער איז דער" [= האם זה הוא] – וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם".

וסיים אדמו"ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי ה' הבעש"ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער" [= מי הוא מי]? והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט ה' הבעש"ט ("אתפשטותא דמשה"), אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

(10) סה"ש שם ע' 132. וראה בצילום הכתי"ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר' שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא ה"אנכי עומד בין ה' ובניכם" (ואתחנן ה, ה) – במגיד ממעזריטש (סה"ש שם).

(12) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט.

(13) ב"ר פנ"ו, ז.

ומובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפנ"ז, עד שנעשה "טבע" אצל כאו"א מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מדה גו"¹⁴, ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כאו"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וג"ז עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה¹⁵, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי" ... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני"ה, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל¹⁶: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו¹⁷ ממהר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש¹⁸, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג בכגון-דא ליתן לכל אחת מכן שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ובודאי תוסיף כל אחת (על הסכום הסמלי שתקבל עתה ע"י אלה שתחלקנה השטרות) מממונה, הן הנשים הנשואות, והן הבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן "דמי כיס", ובודאי שה"הוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אחדות ("פעני"ס", "ניקלי"ס" או "דיימ"ס) בקופת-הצדקה שלה – אשר ע"י (ההוספה ב)צדקה ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה, כמרזל¹⁹ "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ובאים כולנו יחדיו "עם ענני שמיא", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ושם מתכוננים לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(14) איוב יא, ט.

(15) ולהעיר, שבגאולה האמיתית והשלימה תהי' גם קבלת התורה בתכלית השלימות – "תורה חדשה מאתי תצא" (ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג).

(16) ובכמה קהילות קדושות נוהגים לומר זה בדיבור – ב"אני מאמין".

(17) נוסף לכך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הכללים ב"הלכות הצריכות לה"ן בכל יום כו"כ דינים

דהלכות קרבות וכיו"ב.

(18) להעיר ממארז"ל "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו" (מנחות בסופה). וראה גם תנחומא צו יד: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה . . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתרה מזה – ש"בנין ביתי" אינו "בטל" (וראה לקו"ש חי"ח ע' 413 ואילך).

(19) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ להקבע בארץ ישראל⁶, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה".*

* * *

ב. ויה"ר – והוא העיקר שפעולתן של נשי ישראל בכל האמור תמהר ותזרז ותביא תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כדברי חז"ל⁷ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לנשים צדקניות שבכל דור², ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים³, שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני' אזלינן – שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה"⁸, בבתייהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", רואה הקב"ה שעמדו כבר בכל הנסיונות שבגלות, ומכבר כלה זמן בנ"י בגלות, וראויים בתכלית שתיכף ומיד יקויים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו – הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"ושבתה הארץ שבת לה"⁹, להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עניני הארץ בגלות, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה"⁸.

וכן תהי' לנו תיכף ומיד ממש – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, אנשים ונשים וטף, ו"כספם וזהבם אתם"¹⁰, עם כל הנכסים והבתים הפרטיים⁶, ועאכו"כ בתי כנסיות ובתי מדרשות¹¹, עם הספסלים, ועאכו"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על גבי "ענני שמיא"¹² – לארצנו הקדושה, "כי תבואו אל הארץ", ובארץ ישראל עצמה – לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש.

*

סופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות

ג. לפני הסיום – יש לברך את כל המתכנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"¹³, כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו שכאשר יהודים נפגשים בסמיכות לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטיף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

(6) ראה מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל".

(*) עד כאן משיחת כ"ח אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה. סעיפים ב-ג הם משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ - מוגה.

(7) סוטה יא, ב.

(8) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(9) בא יו"ד, ט.

(10) ישעי' ס, ט.

(11) וללא טירחא – כיון שהמלאכים נושאים חפציהם של כאו"א מישראל.

(12) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(13) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. ח"ג ע' 158. ועוד.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכו"כ כעת שבודאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"¹⁶...

הגיע מישהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן?! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא ("וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער")?!

וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער?" הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...]!

– בתחילה הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד,

(14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.

(15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג. ולאח"ז – באג"ק שלו.

(16) אודות הלשון "הוא הוא" ראה סוטה יג, א בתוד"ה סרח. וראה עד"ז בהתוועדויות תשמ"ז ח"א ע' 266: "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו. . . כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא המשיח".

(17) כך כונו צדיקי פולין.

(18) נוסח עיקר הי"ב מתוך הי"ג עיקרים.

אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר. ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעיינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעיינות.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפ"י גוים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמיניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹⁹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצוות... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בידיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעיינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני רויח.

(19) קידושין לה, א.

(20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 264-66.

הערבות של "צבאות השם"

א. בין העניינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא – חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איתא במדרש¹ "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) . . הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו כו', נביאינו ערבינו לנו כו' (ולא קיבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה **הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם**, הה"ד² מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, ואין עוז אלא תורה, שנאמר³ ה' עוז לעמו יתן". וכן איתא עוד במדרש⁴ בסגנון דומה "אמרו לו בנינו יהיו ערבים שלנו, **מיד קבלן הקב"ה**, ונתן את התורה לישראל".

כלומר, גם לאחר ההכנה של ישראל בימים שבין ר"ח לששה בסיון (כנ"ל*) – "לא הסתפק" הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל "ערבים" שיבטיחו שמירת וקיום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציעו ישראל כמה "ערבים" – לא קיבל הקב"ה שום "ערבות" עד שאמרו **"בנינו יהיו ערבים שלנו"** ו"על ידיהם" ובזכותם נתן הקב"ה את התורה לישראל⁵.

ומזה מובן גם בנוגע להכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה – שיש צורך גם ב"ערבות" על שמירת וקיום התורה, ו"ערבות" שמקבל הקב"ה היא, כאמור, **"בנינו יהיו ערבים שלנו"**, **ילדי ישראל הקטנים** שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר נתחייבו במצוות זקוקים בעצמם ל"ערבות"), כלומר, **ילדים** לפני בר-מצוה, וכן **ילדות** לפני בת-מצוה – שהרי גם **לנשי ישראל** ניתנה התורה, ואדרבה: "כה תאמר לבית יעקב"⁶, "אלו הנשים"⁷, **ואח"כ** "ותגיד לבני ישראל", אלו האנשים, היינו, שבציווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ת קדמו נשים לאנשים⁸.

ב. עפ"ז מובן שבימי ההכנה למ"ת צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה.

כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה, – ובפרט בשנים האחרונות שמרבים לעורר אודות (ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חדש) במסגרת של איגוד מיוחד ששמו **"צבאות השם"** –

יש צורך להוסיף בפעולות אלו **ביתר שאת וביתר עוז** – במיוחד – בקשר ובשייכות עם ההכנה למ"ת, מכיון שזוהי ה"ערבות" שעל ידה נותן הקב"ה תורה (לכל) ישראל.

ג. ולהעיר, שגם בשמו של האיגוד – **"צבאות-השם"** – מודגש הקשר והשייכות לכללות הענין דמתן-תורה:

(1) שהש"ר פ"א, ד (א).

(2) תהלים ת, ג.

(3) שם כט, יא.

(4) תנחומא ויגש ב.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 572 ואילך.

(6) יתרו שם, ג.

(7) מכילתא ופרש"י עה"פ.

(8) ראה לקו"ד ח"ג תקעא, ב ואילך.

(* ס"א בהש"ח (התנועדות תשמ"ז ח"ג ע' 406).

לימוד ענייני גאולה ומשיח והוספה בצדקה

קטעים משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לנשי ובנות חב"ד תחי' סעיף א': משיחת כ"ח אייר ה'תשס"א (בלתי מוגה)
סעיפים ב-ג: משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ (מוגה)

א. דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור¹. כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה². ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³ שדור האחרון של הגלות (ודור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – שבזה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני" שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם נתחיל תחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני" ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון⁴, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון⁵).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם [גם כשנמצאים עדיין בגלות, ולאזוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות וישיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית

(1) סוטה י, רע"ב.

(2) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור".

(3) שער הגלגולים הקדמה כ'. לקוטי תורה וספר

הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד.

(4) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).

(5) ב"ב יד, א-ב. פרש"י ואילך לא, כו.

משיח צדקנו בא מיד לבית הכנסת זה

ויה"ר שמההליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הווי רץ למצוה – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זה ממקומה"), אלופו של הדור, אשר, על ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שע"ז נעשה מ"גולה" "גאולה".

(משיחת ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

להפוך את כיוון הרוח...

כאשר יוצאים החוצה – רואים שבית המקדש לא נראה עדיין, הרחוב "מזדעזע" ("שאקלט זיך") ובחוץ נושבות רוחות שלא תמיד מבורכות...

ובזה ניתנת האפשרות ליהודי, שיוכל להראות מיד מהו יהודי – שכאשר נושבת רוח, הוא פועל שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא", כדי שיהודי יוכל להגיע עם ה"ענני שמיא" הכי מהר לגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ר"ח סיון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

ה"סוסים" לא ישנו את המציאות שהעגלה נוסעת לקבל פני משיח...

[. .] כמו כן ב"זמן מתן תורתנו" מידי שנה בשנה, שאז חוזרים ונשנים כל הענינים שהיו במתן-תורה בפעם הראשונה, כמש"נ "והימים האלה נזכרים ונעשים" – הרי זה באופן שהקב"ה נותן את התורה לכל בני" בשוה ממש.

ואם יטען שאינו מרגיש זאת – הרי ידוע פתגם וסיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שתוכנו, שהעובדה שה"סוסים" – נפש הבהמית – אין להם שום מושג בענינים שמדברים החכמים שיושבים ע"ג העגלה שנוסעת לקבל פני משיח צדקנו... – אינה משנה את המציאות כלל וכלל!

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבוקבסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחי שגלוב

הפעם הראשונה שאז נקראו ישראל בשם "צבאות ה'" היא – בצאתם ממצרים – "ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"⁹.

ומכיון שהתכלית והמטרה דיצי"מ היא – "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה"¹⁰, "כשתוציאם ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו, והיא הזכות העומדת לישראל"¹¹ – נמצא, שבנוגע למתן-תורה מודגש ביותר הענין ד"צבאות ה'".

ואף שהשם והתואר "צבאות ה'" קאי על כל אחד ואחת מישראל, "הקטנים עם הגדולים"¹², כל בני" שיצאו ממצרים – ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לילדי ישראל¹³, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיצי"מ), אשר, ה"ערבות" שלהם, "בנינו יהיו ערבים שלנו", היא היא זו שהביאה בפועל נתינת התורה, "על ידיהם אתננה לכם", "מיד קבלן הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

ד. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" גם עם פרשת השבוע – פ' במדבר, ובפרט אשר "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"¹⁴:

התחלת ו"ראש" פ' במדבר היא – מנין בני", ענין עיקרי לא רק בפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים"¹⁵, על שם מנין בני" שבהתחלת הספר (ולאח"כ – בפ' פנחס).

והרי מנין בני" הוא – "כל יוצא צבא בישראל . . לצבאותם"¹⁶, כלומר, ענין של "צבא", ומכיון שמדובר אודות הצבא דבני" – הרי זה "צבאות ה'".

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראי' לסתור, שהרי "כל יוצא צבא בישראל" הוא "מבן עשרים עשנה ומעלה"¹⁶, "מגיד שאין יוצא בצבא פחות מבן עשרים"¹⁷, היינו, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם "בן עשרים שנה", שלימות הגדלות, כידוע בביאור הענין ד"למכור בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה"¹⁸, ומהי השייכות ל"צבאות-השם" דענינו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה?!

והביאור בזה – בפשטות:

בצאתם ממצרים, הי' צורך במלחמה כפשוטה – הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה לארץ, ומתחיל תיכף ליציאתם ממצרים ("צא הלחם בעמלך גו' לפי חרב"¹⁹) ועד לסוף שנת הארבעים ("וילחם בישראל ויכהו ישראל לפי חרב"²⁰) (אם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע), ובנוגע למלחמה – יש צורך באנשים נושאי כלי זין וכו', "מבן עשרים שנה ומעלה", ופשיטא שאי-אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה,

(9) בא יב, מא. (10) שמות ג, יב. (11) פרש"י עה"פ. וראה שמו"ד פ"ג, ד. (12) ל' הכתוב – תהלים קטו, יג.

(13) להעיר מסוטה יא, ב, שהגאולה ממצרים היתה

"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור" – שהעמידו

בנים ובנות בישראל, "צבאות ה'", אשר "הם הכירוהו

תחלה".

(14) טושו"ע או"ח הל' ר"ח סתכ"ח ס"ד. רמב"ם שם

פ"ג ה"ב.

(15) יומא סח, ב (במשנה) ובפרש"י.

(16) פרשתנו א, ג.

(17) פרש"י עה"פ.

(18) ב"ב קנו, א. וראה לקו"ת פרשתנו ב, רע"א. ובכ"מ.

(19) בשלח יז, ט-יג.

(20) חוקת כא, כג-כד.

ועד²¹ במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם – פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה²¹ – שעיקרה היא "מבן עשרים שנה ומעלה"²², "בן עשרים לרדוף"²³, משא"כ ילדים קטנים – ענינים להתחנך בתומצ, אבל לאידך, הבל פיהם ודיבורם ה"ז הבל שאין בו חטא"²⁴, ועל ידו "העולם מתקיים"²⁴, ועד כדי כך, ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש"²⁵.

עד כמה מורגש אצל הקטנים ענינו של משיח

משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה – הרי מקרא מלא דבר הכתוב²⁶ "בשובה נחת תושעון", היינו, שסוף סוף ועיקר לא יהי ענין של מלחמה, ולא תהי' התנגדות מצדם של אוה"ע, ואדרבה: "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה". . . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה"²⁷,

והצורך ב"צבאות ה'" הוא בנוגע למלחמה רוחנית, וגוי קדוש מעלה בקודש – למעלה מזה – ע"ד ובדוגמת שבט לוי²⁸, "לגיון של מלך"²⁹, כלומר, צבא שכל ענינו אינו אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד מש"נ "ושמרו הלויים את משמרת משכן העדות"³⁰, "שומרי משמרת הקודש"³¹),

ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים – שהרי "לגיון של מלך" נמנה "מבן חודש ומעלה"³², "משיצא מכלל נפלים הוא נמנה לקרות שומר משמרת הקודש"³³ (אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומצ"ד "צבאות-השם" – ממתנינים עד שיגיעו לחינוך ולהבנה כו"³⁴, אבל "מבן חודש ומעלה" נמנים ב"צבאות-השם").

ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה – שזוהי התכלית והמטרה של "צבאות-השם", שה"סיסמה" שלהם היא "ווי וואנט משיח נאו", אנו חפצים משיח עכשיו – מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחי", כמארז³⁵ "אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן".

(משיחת ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו – מוגה)

(21) בראשית א, כח. ולהעיר ממרז"ל דאדם וחווה כבני עשרים נבראו (ב"ר פ"ד, ז).
 (22) שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במדב"ר פ"ח, ד. הוא בפרש"י עה"ת קרח טז, כז. וראה שבת פט, ב. ירושלמי בכורים פ"ב ה"א. ועוד).
 (23) אבות ספ"ה. ובמפרשים שם.
 (24) שבת קיט, סע"ב. ה"ל ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ג.
 (25) שבת שם. רמב"ם ה"ל ת"ת פ"ב ה"ב. ה"ל ביהב"ח פ"א ה"ב.
 (26) ישע"י ל, טו. וראה אוה"ת בא סע"ע שה ואילך. המשך וככה תרל"ז בסופו.
 (27) שם סו, כ.
 (28) ראה רמב"ם סוף ה"ל שמיטה ויובל: "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש וכו'".
 (29) פרש"י פרשתנו שם, מט.

(30) פרשתנו שם, נג.

(31) שם ג, כח. – וראה רמב"ם ה"ל ביהב"ח רפ"ח: "שמירת המקדש כו' אין שם פחד כו' אלא כבוד לו".
 (32) שם, טו. ולהעיר מפרש"י: "למוד אותו השבט להיות נמנה מן הבטן, שנאמר (פנחס כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, עם כניסתה בפתח מצרים ילדה אותה, ונמנית בשבעים נפש, שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחד, והיא (יוכבד) השלימה את המנין". ועפ"ז, שייך הדבר (לא רק ל"כל זכר", אלא) גם לילדות והכי קטנות – כשם שיוכבד השלימה את המנין דשבעים נפש, ועוד לפני חודש ימים (שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר המנין אפילו אחד, כי כאו"א ייצא מכלל נפלים"), כ"א "מן הבטן".

(33) פרש"י עה"פ.

(34) ראה שו"ע אדה"ז חאו"ח ששמ"ג. וש"נ.

(35) שבת שם.

לתבוע את ביאת המשיח עד באופן של "חוצפה"

הנה בענינים שבסוף מסכת סוטה הנ"ל יש לומר, בנוגע לענין אחד מהם, שמובן גם בפשטות שהכוונה בו הוא לטוב הנראה והנגלה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ובפרט שנמצאים אנו בסוף סופן של עקבות משיחא) חוצפא יסגי":

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי ההרואה שהיא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"³),

ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מהניא⁴,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדור, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א⁵, היינו שזהו ענין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – יהי' במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יהי' בעגלא דיין ממש, עד – במהרה בימינו ממש,

ולא זו (בימינו) בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבדתי"⁶, שה"עבדתי" האמיתי של כל רגע שבעקבתא דמשיחא הוא –

להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלימה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותרד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר,

עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם⁶ שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבעים אומות, שעסקם יהי' "לדעת את ה' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל וגואלו",

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ערב חג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) 'התוועדות' תשמ"ז ח"ג ע' 461 ס"ב. (4) סנהדרין קה, א.
 (2) סנהדרין צז, ב. (5) ראה לקר"ש ח"ל ע' 183. וש"נ.
 (3) זח"א קכט, סע"א. (6) ה"ל מלכים בסופן.

מוקדש לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוגי רחל יפה בת מינדל שיחיו ולזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי' ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוגי בתיה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפוש"ש בגור' ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגור' ולזכות צבי בן חי' רחל לרפוש"ש וקרובה